

[Statsministeren.]

tilføje: samtalerne drejer sig om hele det omfattende problemkompleks, som jeg nævnte før. Det var naturligt, at vi på mødet den 16. februar drøftede, hvordan vi rent praktisk kunne føre samtalerne videre, herunder også aftalte, hvem der skulle kontakte hvem om forskellige sider af det samlede kompleks. Derfor har der også været 5-6 repræsentanter for de to partier, der lidt mere detaljeret har drøftet problemerne igennem, inden vi igen mødes som et led i de regelmæssige kontakter, som finder sted mellem de to partier.

Disse møder fandt sted, medens jeg var til Nordisk Råds møde, og da jeg kom hjem, mødte jeg den meget bastante udlægning i pressen, at samarbejdet var formaliseret i faste udvalg og underudvalg. Det var over for denne udlægning af samarbejdet, jeg udtalte til pressen, at der ikke var nedsat udvalg, idet jeg mener, der ligger noget mere fast i begrebet.

På denne baggrund må jeg svare hr. Poul Schlüter, at vi ikke mener, der i egentlig forstand er nedsat udvalg. Men hvis man med det, jeg her har sagt, vil sige, at der er tale om udvalg, all right, så er det altså denne form for samarbejde, der finder sted.

Poul Schlüter: Jeg takker statsministeren for svaret, og det gør jeg nærmest af høflighed. Vi ved nu lidt mere, men stadig væk ikke nok om, hvad der er aftalt mellem regeringen og SF, for statsministeren svarede jo ikke klart på, om der findes eller ikke findes 3 særlige udvalg. Og både statsministeren og hr. Ømann kan jo ikke have ret; enten er det udvalg, eller også er det det ikke.

Nu har jeg ikke stillet mit spørgsmål til statsministeren, fordi jeg er bekymret over, at S og SF åbenbart er uenige om udlægningen af, hvad man har aftalt. Jeg har spurgt, fordi statsministeren klart her i salen må vedkende sig, hvad han aftaler med SF, og jeg har spurgt, fordi statsministerens aftaler med SF berører folketingets arbejdsvilkår.

Jeg forstår det stadig sådan, at regeringen og SF kan træffe aftaler bag lukkede døre, samtidig med at de emner, man træffer aftaler om, er til forhandling her i folketinget og i dets udvalg. Det er ringe vilkår, statsministeren på denne måde giver samarbejdsmulighederne i folketinget.

Statsministeren (Anker Jørgensen): Jeg går ud fra, at hr. Poul Schlüter er enig med mig i, at det ikke er forbudt en regering og heller ikke er forbudt det enkelte parti også uden for folketingssalen at søge kontakt og at samarbejde med andre partier. Jeg er helt sikker på, at akkurat det samme har fundet sted for andre, ikke mindst andre mindretalsregeringer, og det mener jeg er helt i overensstemmelse med, hvad der er normøl parlamentarisk praksis.

Jeg gentager: regeringen er villig til — og vil fremlægge sine forslag i overensstemmelse hermed — at fremsætte sine forslag her i folketinget og søge den bredest mulige løsning på problemerne, men vi vil ikke være så letsindige, at vi gør det, uden at vi nogenlunde ved, hvordan den parlamentariske situation er, hvor vi har mulighederne for støtte, hvis det undtagelsesvis skulle vise sig, at de konservative ikke vil støtte os.

Poul Schlüter: Nu udtaler statsministeren en selvfølgelighed. Naturligvis er det legalt og parlamentarisk i orden, at en regering nu og da fører orienterende samtaler med det parti, som har peget på denne regering. Det er i sin orden, sådan har det altid været. Men det nye, det, statsministeren nu etablerer, og som vi ikke engang havde, dengang man talte om det røde kabinet, er 3 permanente samarbejdsudvalg, hvor en fast personkreds fra regeringen og fra SF på sagområde efter sagområde kan aftale, hvordan lovgivningen skal tilrettelægges, og derefter føres det herved i salen som et fait accompli; det er det nye.

Man kan diskutere, om det er legalt — naturligvis er det legalt — men det er en dårlig atmosfære, statsministeren derved